

Sygn. akt VI U 2555/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2017 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: E. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 3 sierpnia 2016 r., znak: (...)

w sprawie: E. F.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wysokość emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 2555/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 sierpnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał ubezpieczonemu E. F. emeryturę powszechną od dnia (...)roku, tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Emeryturę tą obliczył na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, przyjmując kwoty zwaloryzowanych składek na ubezpieczenie emerytalne – 20.543,24 złotych oraz kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego – 597.836,97 złotych zaewidencjonowane na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. Określił także sumę kwot pobranych emerytur – 162.241,04 złotych, a średnie dalsze trwanie życia ustalił na 208,50 miesięcy. W oparciu o te wartości organ rentowy wyliczył emeryturę powszechną należną ubezpieczonemu na kwotę 2.187,72 złotych brutto miesięcznie. Jednocześnie stwierdził, że tak wyliczone świadczenie jest mniej korzystne dla ubezpieczonego aniżeli dotychczas otrzymywana emerytura w obniżonym wieku emerytalnym, wobec czego zawiesił emeryturę powszechną, ustalając od dnia 1 października 2016 roku wysokość emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na kwotę 2.404,89 złotych brutto miesięcznie (k. 5 – 6 v. akt).

Odwołanie od decyzji złożył ubezpieczony, zaskarżając ją w całości. W uzasadnieniu zarzucił nieprawidłowości w funkcjonowaniu organu rentowego (k. 2 akt).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonej decyzji (k. 5 – 5 v. akt).

W piśmie procesowym z dnia 17 października 2016 roku ubezpieczony sprecyzował swe stanowisko w sprawie, kwestionując wysokość okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze przyjętym przez organ rentowy, albowiem – jak wskazał ubezpieczony – ich wymiar jest niższy aniżeli staż pracy ustalony na mocy poprzednich decyzji (k. 10 – 10 v. akt). W kolejnych pismach procesowych ubezpieczony podtrzymał swe stanowisko w sprawie (k. 27 – 27 v. akt).

W odpowiedzi w piśmie procesowym z dnia 13 grudnia 2016 roku organ rentowy zaprezentował sposób obliczenia emerytury w zaskarżonej decyzji. Nadmienił, że różnica w okresach składkowych pomiędzy kolejnymi decyzjami wynika z faktu, że do wartości kapitału początkowego uwzględniono staż pracy przebyty do dnia 31 grudnia 1998 roku, a przy obliczeniu wysokości emerytury na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej (decyzja z dnia 28 września 2010 roku) przyjęto okresy przypadające również po dniu 31 grudnia 1998 roku. Podkreślił także, że przeliczenie kapitału początkowego na podstawie art. 185 ustawy emerytalnej polega na dodaniu okresu składkowego przyjętego do ustalenia kapitału początkowego okresu równego różnicy między wiekiem 65 lat, a ustalonym w latach i miesiącach wiekiem, od którego ustalono prawo do emerytury. W związku z czym po dodaniu 60 miesięcy do ogólnego stażu pracy wynoszącego 365 miesięcy, uzyskano 424 miesięcy składkowych. Wskaźnik podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosi 119,03% i został ustalony z 10 – ciu kolejnych lat kalendarzowych, tj. 1981 – 1990. Jak wskazał organ rentowy – wskaźnik ten nie mógł zostać przyjęty do obliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 54 ustawy emerytalnej, albowiem do obliczenia tej wartości przyjmuje się zarobki z 10 – ciu kolejnych lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 20 – tu lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę. Skoro zatem ubezpieczony złożył wniosek o wcześniejszą emeryturę w dniu 4 sierpnia 2010 roku to podstawa ta została obliczona w oparciu o lata 1990 – 2009, a wskaźnik obliczony według tegoż wariantu wyniósł 85,44 % i jest niższy od wskaźnika obliczonego z wybranych 20 –tu lat kalendarzowych poprzedzających rok złożenia wniosku (k. 17 – 18 akt).

Na rozprawie w dniu 14 marca 2017 roku ubezpieczony wyjaśnił, że odwołał się również od kolejnej decyzji ustalającej wysokość emerytury powszechnej z dnia 6 grudnia 2016 roku, jak również, że faktycznie nie pobierał emerytury powszechnej ustalonej na mocy zaskarżonej decyzji z dnia 3 sierpnia 2016 roku, lecz nadal otrzymywał emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym w kwocie 2.404,89 złotych z tytułu pracy w szczególnych warunkach. W pozostałym zakresie podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie (nagranie audio, k. 37 akt).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony E. F. urodził się w dniu (...).

/okoliczności bezsporne/

Decyzją z dnia 28 września 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 września 2010 roku, tj. od dnia osiągnięcia obniżonego wieku emerytalnego.

Wysokość tej emerytury ustalił w oparciu o przepis art. 26 ustawy emerytalnej, przyjmując ten wariant jako najbardziej korzystny dla ubezpieczonego.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 – tu lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia w latach 1975 – 1996, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru określił na poziomie 106,55%. Podstawę wymiaru obliczył przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 106,55% przez kwotę bazową 2.716,71 złotych, co dało wartość 2.894,65 złotych. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 32 lat, 11 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 9 lat, 2 miesięcy i 14 dni. Zgodnie z tym podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji – 15.487,38 złotych, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego – 500.705,66 złotych zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego

do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Organ ustalił wysokość emerytury należnej ubezpieczonemu przez podzielenie podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia – 247,50 miesięcy. Wyliczona w ten sposób emerytura wynosi 2.085,63 złotych brutto miesięcznie, tj. do wypłaty – 1.729,92 złotych netto.

/dowód: decyzja ZUS z dnia 28 września 2010 roku, k. 8 – 8 v. akt, k. 22 – 23 v. akt emerytalnych ZUS/

W dniu 6 lipca 2016 roku ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z wnioskiem o przyznanie mu prawa do emerytury powszechnej.

/dowód: wniosek o emeryturę, k. 1 – 4 v. akt emerytalnych ZUS/

Decyzją z dnia 12 lipca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. ustalił kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 174.260,02 złotych.

Za podstawę wymiaru kapitału początkowego przyjął kwotę 1.453,23 złotych, ustaloną w decyzji z dnia 9 stycznia 2012 roku o ponownym ustaleniu kapitału początkowego. Uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 30 lat, 4 miesięcy i 8 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 1 miesiąca i 7 dni. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego ustalił na 88,70%. Wobec tego wysokość 24% kwoty bazowej ustalił na 293,01 złotych. Średnie dalsze trwanie życia określił na 209 miesięcy.

/dowód: decyzja ZUS o ponownym ustaleniu kapitału początkowego, k. 67 – 68 akt emerytalnych ZUS/

Kolejną decyzją z dnia 14 lipca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. ponownie ustalił na dzień 1 stycznia 1999 roku kapitał początkowy dla ubezpieczonego na kwotę 195.001,18 złotych, przyjmując podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.453,23 złotych.

Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 – ciu kolejnych lat kalendarzowych 1981 – 1990. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ustalił jako 119,03%. Przyjął okresy składkowe w wymiarze 30 lat, 4 miesięcy i 8 dni (364 miesiące), powiększone o różnicę między wiekiem emerytalnym a faktycznym wiekiem przejścia na emeryturę w wymiarze 5 lat (60 miesięcy), tj. łącznie 424 miesiące, oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 4 miesięcy i 7 dni (4 miesiące). Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego ustalił na 89,49%. Wobec tego wysokość 24% kwoty bazowej ustalił na 293,01 złotych. Średnie dalsze trwanie życia określił na 209 miesięcy.

/dowód: decyzja ZUS o ponownym ustaleniu kapitału początkowego, k. 71 – 71 v. akt/

Decyzją z dnia 2 grudnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. ponownie ustalił kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 194.002,16 złotych.

Za podstawę wymiaru kapitału początkowego przyjął kwotę 1.453,23 złotych. Przyjął okresy składkowe w wymiarze 30 lat, 4 miesięcy i 8 dni, powiększony o okres dodany – 5 lat (60 miesiące), tj. łącznie 35 lat, 4 miesiące i 8 dni (424 miesiące) oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 1 miesiąca i 7 dni (1 miesiąc). Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego ustalił na 88,70%. Wobec tego wysokość 24% kwoty bazowej ustalił na 293,01 złotych. Średnie dalsze trwanie życia określił na 209 miesięcy.

/dowód: decyzja ZUS o ponownym ustaleniu kapitału początkowego, k. 72 – 73 akt emerytalnych ZUS/

Decyzją z dnia 6 grudnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. w związku z przeliczeniem kapitału początkowego, przeliczył emeryturę należną ubezpieczonemu od dnia 1 lipca 2016 roku, tj. od miesiąca, w którym wypłata świadczenia nastąpiła w zawyżonej wysokości.

Ustalił, iż wysokość emerytury powszechnej od dnia 1 lipca 2017 roku kształtuje się na poziomie 2.393,50 złotych brutto miesięcznie, tj. 1.979,08 złotych netto miesięcznie.

W decyzji tej organ rentowy wskazał, iż po korekcie kapitału początkowego na koncie ubezpieczonego, która nastąpiła z winy organu rentowego, kwota skorygowanego i zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 501.765,16 złotych.

/dowód: decyzja ZUS, k. 13 – 14 v. akt ZUS/

Pismem z dnia 16 stycznia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. poinformował ubezpieczonego, że decyzja o przeliczeniu emerytury z dnia 6 grudnia 2016 roku została wydana po wykryciu nieprawidłowości w obliczeniu kapitału początkowego w decyzji o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 14 lipca 2016 roku. Wykryty błąd polegał na mylnym przyjęciu do obliczenia kapitału początkowego czterech okresów składkowych zamiast jednego. Nieprawidłowość ta została usunięta decyzją o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 2 grudnia 2016 roku oraz – w ślad za nią – decyzją o ustaleniu wysokości emerytury z dnia 6 grudnia 2016 roku.

W informacji tej organ rentowy wskazał, iż zwaloryzowana wartość kapitału początkowego do emerytury wcześniejszej obliczonej na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej wynosi 501.765,16 złotych, zaś zwaloryzowana wartość kapitału początkowego do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego obliczona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej wynosi 597.836,97 złotych.

/dowód: pismo informacyjne, k. 23 – 25 akt emerytalnych ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sądowych, jak również w aktach organu rentowego, którym przyznano walor wiarygodności. Nie wzbudziły one zastrzeżeń Sądu, a i strony w żaden sposób nie kwestionowały ich autentyczności oraz prawdziwości zawartych w nich informacji.

Na zasadzie art. 217 § 3 kpc w zw. z art. 299 kpc Sąd pominął dowód z przesłuchania odwołującego E. F., albowiem okoliczności sporne w sprawie zostały dostatecznie wyjaśnione na podstawie przeprowadzonych dowodów z dokumentów, a przedmiot sprawy sprowadzał się do zagadnienia prawnego pozostającego w kognicji Sądu, w szczególności prawnej oceny prawidłowości wyliczenia wysokości emerytury przyjętej w zaskarżonej decyzji, nie zachodziła konieczność przesłuchania odwołującego, a przesłuchanie takie – w ocenie Sądu – prowadziłyby wyłącznie do bezzasadnego przedłużenia postępowania w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Sposób ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego określa generalnie przepis art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173 – 175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Zgodnie z art. 26 ustawy, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 (ust. 1). Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach (ust. 2). Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (ust. 3). Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2 (ust. 4).

Tablice, o których mowa w ust. 4, są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego (ust.5).

W przedmiotowej sprawie spór pomiędzy stronami koncentrował się w kwestii prawidłowości obliczenia wysokości emerytury powszechnej przyznanej ubezpieczonemu E. F. na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 3 sierpnia 2016 roku.

W decyzji tej organ rentowy stwierdził, że emerytura powszechna należna ubezpieczonemu wynosi 2.187,72 złotych brutto przy przyjęciu kwoty składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego – 20.543,24 złotych, kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego – 597.836,97 złotych oraz sumy kwot pobranych emerytur – 162.241,04 złotych. Średnie dalsze trwanie życia określił na 208,50 miesięcy. Jednocześnie organ rentowy uznał, że zasadnym jest zawieszenie tak obliczonej emerytury powszechnej, albowiem jest ona mniej korzystna aniżeli emerytura w obniżonym wieku, której wysokość od dnia 1 października 2016 roku wynosi 2.404,89 złotych brutto miesięcznie.

Odwołujący zaś zarzucił błędne obliczenie wysokości należnej mu emerytury powszechnej, upatrując to w błędnym wyliczeniu ogólnego stażu pracy.

Zauważyć trzeba, iż zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego zakres rozpoznania sprawy i orzeczenia (przedmiot sporu) wyznaczony jest w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim rzędzie przedmiotem postępowania sądowego determinowanego zakresem odwołania od tejże decyzji. Postępowanie sądowe skupia się na wadach wynikających z naruszenia przez organ rentowy prawa materialnego (wyr. SN z dnia 6 września 2000 r., II UKN 685/99, OSNP 2002 nr 5, poz. 121; wyr. SN z dnia 1 września 2010 r., III UK 15/10, *legalis*; post. SN z dnia 2 marca 2011 r., II UZ 1/11, *legalis*).

Dlatego też zadaniem Sądu w przedmiotowej sprawie stało się zbadanie poprawności wyliczenia emerytury w zaskarżonej decyzji, przy czym kognicja Sądu ograniczała się tylko i wyłącznie do oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji, bez badania prawidłowości pozostałych rozstrzygnięć organu rentowego wydanych w sprawie ubezpieczonego. Ocena prawidłowości wszystkich innych decyzji dotyczących świadczeń emerytalnych dotyczących ubezpieczonego, pozostaje poza zakresem kontroli Sądu, m.in. decyzja o przeliczeniu kapitału początkowego z dnia 14 lipca 2016 roku, decyzja o przeliczeniu kapitału początkowego z dnia 2 grudnia 2016 roku czy też decyzja o przeliczeniu emerytury z dnia 6 grudnia 2016 roku.

Nie przekonuje Sądu argumentacja odwołującego się, jakoby wysokość emerytury powszechnej w zaskarżonej decyzji została ustalona w sposób sprzeczny z prawem. Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie prowadzi do wniosku, że przyjęte przez organ rentowy wartości stanowiące podstawę obliczenia wysokości emerytury powszechnej zostały ustalone w sposób prawidłowy, przy uwzględnieniu sposobu obliczenia określonego w treści art. 26 ustawy emerytalnej. Istotne w tej kwestii jest również to, że wysokość emerytury powszechnej należnej ubezpieczonemu została wyliczona w oparciu o uprzednią decyzję organu rentowego z dnia 14 lipca 2016 roku w przedmiocie ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego. Z decyzji tej bowiem wynika, iż kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 roku wynosi 195.001,18 złotych. Tak ustalona wartość kapitału początkowego – jakkolwiek kwestionowana w trakcie postępowania z uwagi na poczynienie przez organ rentowy błędu poprzez zawyżenie wymiaru okresów nieskładkowych – zgodnie z powyższymi rozważaniami nie może stanowić przedmiotu oceny pod względem prawidłowości jej wyliczenia. Dlatego też kognicja Sądu w tym zakresie sprowadzała się w zasadzie do ustalenia, czy organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję z dnia 3 sierpnia 2016 roku, uwzględnił zwaloryzowaną kwotę kapitału początkowego, w wysokości ustalonej na mocy decyzji z dnia 14 lipca 2017 roku. Zgodnie z tym Sąd Okręgowy ustalił, że organ rentowy w oparciu o wartość kapitału początkowego, ustaloną na mocy decyzji z dnia 14 lipca 2016 roku, poczynił dalsze wyliczenia wysokości emerytury. Skoro zatem organ rentowy w sposób prawidłowy zastosował przepisy prawa materialnego dotyczące kwestii wyliczenia wysokości emerytury, uwzględnił kwotę kapitału początkowego ustaloną na podstawie poprzedniej decyzji, brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia decyzji w tym zakresie.

Ubezpieczony zarzucał również poczynienie błędu w zakresie wyliczenia wymiaru okresów składkowych, podnosząc, iż zostały one określone w niższym wymiarze aniżeli w poprzednio wydanych decyzjach. Kwestia ta została szczegółowo wyjaśniona przez organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 13 grudnia 2016 roku. Rację ma organ rentowy, że rozbieżności w zakresie wymiaru okresów składkowych i nieskładkowych przyjęte w kolejnych decyzjach wynikają z różnic w sposobie obliczenia wartości kapitału początkowego, do którego przyjmuje się okresy pracy do dnia 31 grudnia 1998 roku oraz w sposobie obliczenia wysokości emerytury, w którym wlicza się okresy pracy również po tym dniu, tj. po dniu 31 grudnia 1998 roku.

Prawidłowe okazało się być również zwiększenie okresów składkowych na potrzeby przeliczenia wartości kapitału początkowego w wymiarze 60 miesięcy, co przy uwzględnieniu podstawowych okresów składkowych w wymiarze 30 lat, 4 miesięcy i 8 dni (364 miesięcy), daje łącznie 424 miesiące. Taki sposób wyliczenia wymiaru okresów składkowych znajduje ugruntowanie w treści art. 185 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym przy ustalaniu wysokości emerytury dla osób nabywających prawo do emerytury w wieku określonym w art. 184 kapitał początkowy podlega przeliczeniu poprzez dodanie do okresów składkowych okresu równego różnicy pomiędzy wiekiem emerytalnym, o którym mowa w art. 24, a faktycznym wiekiem przejścia na emeryturę. Do przeliczonego kapitału początkowego stosuje się przepisy art. 173 ust. 3-6. Okresy składkowe, o których mowa w ust. 1, ustala się z dokładnością do pełnego miesiąca.

Zauważyć również trzeba, iż wysokość emerytury ustalona na podstawie zaskarżonej decyzji miała charakter wyłącznie teoretyczny, albowiem ubezpieczony – mimo uzyskania powszechnego wieku emerytalnego – nadal otrzymuje emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym, która jest dla niego bardziej korzystna. Innymi słowy, pomimo, że organ rentowy przyznał ubezpieczonemu emeryturę powszechną i określił jej wysokość faktycznie emerytura ta nie została mu nigdy wypłacona w ustalonej na podstawie decyzji wysokości.

Reasumując, skoro wysokość emerytury powszechniej w zaskarżonej decyzji została ustalona zgodnie w procedurą określoną na podstawie powoływanych przepisów ustawy o emeryturach i rentach, brak jest podstaw do kwestionowania prawidłowości jej wyliczenia.

Wobec powyższego, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc należało orzec jak w sentencji wyroku.

SSO Ewa Milczarek